

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

С. ОКРЪЖЕН СЪД, II ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Недялка Н. Нинова

Членове: Анелия М. Игнатова
Светослав Н. Николов

при участието на секретаря Корнелия Ив. Лилова
като разгледа докладваното от Анелия М. Игнатова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20211800600484 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда № 260006/02.02.2021 г., постановена по НЧХД № 198/2020 г. по описа на РС К., състав на този съд е признал подсъдимата Р. Г. Б. за виновна в това, че в депозиран сигнал с вх. № 01-133/28.01.2020 г. до министър председателя на Р. Б. Б. Б. е написала неверни обстоятелства, клевети и е присъдила извършването на престъпни действия пред висш административен орган спрямо Р. В. АС. в качеството му на орган на власт/длъжностно лице, с цел уронване на честта и достойнството му – престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 3, вр. чл. 146 от НК, поради което и на основание чл. 55, ал. 1 от НК съдът ѝ наложил глоба в размер на 1000 лв. и обществено порицание, като присъдата бъде публикувана в местния печат.

С присъдата подсъдимата Б. е осъдена да заплати на частния тъжител Р.А. сумата от 1000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на деянието, за което е обвинена, ведно със законната лихва от датата на деликта до окончателното ѝ изплащане, като искът в останалата част до предявения размер е отхвърлен.

На подсъдимата е възложено заплащането на сумата от 40.00 лв. по сметка на РС К., представляваща държавна такса върху уважената част от гражданския иск.

Подсъдимата е осъдена да заплати на частния тъжител осъществените разноси за адвокатски хонорар в размер на 1000 лв.

В срока по чл. 319, ал. 1 от НПК срещу присъдата е депозирана въззивна жалба от подсъдимата Р.Б., чрез защитника адв. В.К. от САК, с твърдения, че в подадения от нея сигнал се съдържат данни за действително извършени от кмета А. нарушения – т. е. данните в сигнала не са целели засягането на честта и достойнството на частния тъжител или да му бъде приписано престъпление, а отговарят на обективната истина. В допълнение към жалбата се излагат твърдения, че в Специализираната прокуратура е образувано досъдебно производство срещу частния тъжител.

Пред въззивния съд жалбата се поддържа от защитника адв. Д. на изложените в нея основания. Сочи се, че тъжбата не отговаря на посочените в разпоредбата на чл. 81 от НПК условия, тъй като от нея не става ясно кои са инкриминираните изрази и липсва информация относно мястото, времето и начина на извършване на престъплението, като по този начин съществено се ограничава правото на защита на подсъдимата. Твърди се, че е налице противоречие в тъжбата – докато правната квалификация на деянието отговаря на нанесена на длъжностно лице при или по повод изпълнение на служебните му задължения обида, то словесно е отразено, че се касае за приписване на престъпни деяния в качеството на орган на власт, което навежда на извършена клевета, без това престъпление да е посочено. Твърди се, че в тъжбата не е разграничено кое от твърдените деяния, респ. кой от посочените изрази, са засегнали частния тъжител в качеството му на орган на власт и кои в лично качество. С тези аргументи се иска отмяна на постановената присъда и прекратяване на наказателното производство срещу подсъдимата.

В случай, че не бъде уважено искането за прекратяване на наказателното производство, се иска отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от РС К., поради несъответствие на съдебния акт с разпоредбата на чл. 301 от НПК и липса на мотиви към него съобразно

изискванията на чл. 305 от НПК.

Ако въззивният съд не се съгласи и с изложените доводи за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила от РС К., се прави искане от защитника за отмяна на постановената присъда и постановяване на нова (въззивна) такава, с която подсъдимата да бъде оправдана по обвинението, поради несъставомерност на деянието.

Подсъдимата Р.Б. се присъединява към становището на защитника си. В последната си дума моли наказателното производство да бъде прекратено или делото да се върне да първоинстанционния съд за ново разглеждане, като заявява, че се чувства невинна.

От страна на частния тъжител Р.А., чрез повереника адв. И.Л. от САК, е постъпило възражение срещу въззивната жалба, с искане за потвърждаване на атакуваната присъда като правилна, законосъобразна и постановена при спазване на материалния и процесуалния закон. Изрично се заявява, че не се оспорва наличието на образувано в Специализираната прокуратура наказателно производство срещу частния тъжител.

Пред въззивния съд повереникът адв. Л. заема становище за правилност и обоснованост на присъдата и сочи, че по отношение на частния тъжител няма постановена осъдителна присъда. Искане се присъдата на РС К. да бъде изцяло потвърдена като правилна, законосъобразна и постановена при спазване на процесуалния закон.

С. ОКРЪЖЕН СЪД, след като прецени доводите на страните, материалите по делото и съдопроизводствените действия на първоинстанционния съд и като служебно провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, намери за установено следното:

Срещу подсъдимата Р.Б. с частната тъжба от Р.А. е повдигнато обвинение в това, че в депозиран сигнал до министър-председателя на Р. Б. вх. № 01-133/28.01.2020 г. по описа на Администрацията на МС, като общински съветник в Общински съвет – гр. Г., публично е нанесла обида на А. с думите «върха на нахалството и властовия цинизъм на градоначалника г-н Р.А. са извън всякакви граници», в качеството му на орган на

власт/длъжностно лице – кмет на община Г.; както и че му приписала извършването на длъжностно престъпление по смисъла на чл. 283 от НК – налични бизнес отношения с партньора му Е. Т., с цел лично облагодетелстване от заемания пост, макар като кмет А. да не може да извършва търговска дейност по смисъла на ТЗ.

Поведението на подсъдимата Б. е квалифицирано от частния тъжител като престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 3, вр. чл. 146 от НК.

Предявен е от Р.А. граждански иск срещу подсъдимата Р.Б. в размер на 3000 лв. – обезщетение за причинените с престъплението неимуществени вреди, като се претендират и осъществените разноски в хода на производството за адвокатско възнаграждение. Искът е приет за съвместно разглеждане в наказателния процес.

Въззивната проверка на атакувания съдебен акт налага извод за неговата отмяна и връщане на делото за ново разглеждане на първоинстанционния съд, съобразно правомощията на въззивната инстанция, лимитирани в разпоредбата на чл. 334, т. 1 вр.чл. 335, ал. 2 от НПК, поради наличието на отменителното основание по чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК - липса на мотиви.

Преди да се занимае с констатираното съществено процесуално нарушение, този съдебен състав следва да разгледа направеното от защитата на подсъдимата Б. възражение за несъответствие на съдържанието на частната тъжба с изискванията на чл. 81, ал. 1 от НПК. Независимо от наличната известна непоследователност на изложението в тъжбата, тя несъмнено съдържа обстоятелствата на престъплението, очертаващи предмета на доказване в процеса, а именно – че в депозирания сигнал до министър-председателя на Р. Б. вх. № 01-133/28.01.2020 г. по описа на Администрацията на МС, като общински съветник в Общински съвет – гр. Г., подсъдимата Б. е характеризирала работата на частния тъжител като «безхаберно отношение» и е записала думите «върха на нахалството и властовия цинизъм на градоначалника г-н Р.А. са извън всякакви граници»; и че в същия сигнал подсъдимата е изложила твърдението, че частният тъжител в битието си на кмет на община Г., има бизнес отношения и бизнес – партньор и е взел участие в изграждането на модерна бензиностанция. По този начин тъжбата е

определила рамките, в които следва да се движи производството и да се реализира правото на защита на обвиненото лице. В тъжбата ясно е идентифицирано лицето, срещу което е повдигнато обвинението, мястото и времето на извършване на престъпната дейтелност, както и онези вербални изявления, които според тъжителя съставляват престъпленията обида и клевета, като са направени и съответни искания за прилагане към материалите по делото на административно-наказателната преписка по сигнала. При тези данни, правилно първата инстанция е образувала дело по частната тъжба на Р.А., а към този стадий от наказателното производство е без значение дали описаната в тъжбата дейтелност е доказана и съответна на дадената ѝ от тъжителя правна квалификация, тъй като на тези въпроси се дължи отговор с присъдата. Практиката на ВКС е константна по въпроса, че задължение на съда е да даде правната квалификация на описаните обстоятелства, когато такава липсва в тъжбата или е неправилна, и следователно съдържащата се в частната тъжба квалификация на изложеното от подсъдимата в процесния сигнал от една страна не е обвързваща за съда, а от друга, дори налично противоречие между словесно отразеното в тъжбата и посочената от частния тъжител правна квалификация не може да се приеме за нарушение изискванията на чл. 81 от НПК. Съобразявайки изложеното, въззивният съд приема, че възражението на защитата на подсъдимата за несъответствие на частната тъжба с изискванията на чл. 81, ал. 1 от НПК, е неоснователно.

Що се отнася до констатираното съществено процесуално нарушение, което следва да бъде отстранено при новото разглеждане на делото от първата инстанция, според въззивния съд при изготвяне на мотивите към съдебния акт съставът на районния съд не е изпълнил задължението си, предвидено в разпоредбата на [чл. 305, ал. 3 от НПК](#) - да посочи кои факти и обстоятелства приема за доказани и въз основа на какви доказателства и доказателствени средства е направил изводите си. Разпоредбата на [чл. 301 от НПК](#) сочи въпросите, по които съдът следва да се произнесе с присъдата си, а разпоредбата на [чл. 305, ал. 3 от НПК](#) поставя изискванията относно съдържанието на мотивите, чието съобразяване предполага възможността да се извърши проверка на законността на формираното вътрешно убеждение на съда при решаване на въпросите по [чл. 301 от НПК](#). В мотивите съдът е длъжен да изложи своите фактически констатации и да обоснове съответно

правната им квалификация от гледна точка на обвинението. В конкретния случай, при постановяване на акта си първоинстанционният съд е записал в диспозитива, че подсъдимата Б. е виновна в това, че в депозирания сигнал до министър-председателя на Р. Б. вх. № 01-133/28.01.2020 г. «е написала неверни обстоятелства, клевети и е присъдила извършването на престъпни действия пред висш административен орган спрямо Р. В. АС. в качеството му на орган на власт/длъжностно лице, с цел уронване на честта и достойнството му“ – престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 3, вр. чл. 146 от НК. Така формулиран, диспозитивът на присъдата въвежда съществена неяснота относно това, за какво престъпление всъщност е призната за виновна подсъдимата Б., независимо от дадената от съда правна квалификация за квалифицирана обида – дали за клевета под формата на приписване на престъпление, или за нанесена на пострадалия А. обида.

Неяснотата в присъдата се задълбочава след запознаване с изложените към нея мотиви. В тях съдът първоначално е обсъдил извършено от подсъдимата разгласяване на позорно обстоятелство по смисъла на чл. 147 от НК („безхаберно“ отношение на частния тържител към задълженията си като кмет, притежания на различни търговски обекти в града и други различни непосочени от съда деяния, свързани с водата в града и сметища). След това съдът е приел, че думите «върха на нахалството и властовия цинизъм на градоначалника г-н Р.А. са извън всякакви граници» покриват от обективна страна състава на престъплението обида, извършено при форма на вината пряк умисъл. Направените от съда в мотивите към присъдата крайни изводи за извършени от подсъдимата Б. престъпления клевета и обида са изцяло декларативни, без събраните по делото писмени доказателства да са подложени на какъвто и да било анализ, като липсват и съждения, въз основа на тези доказателства, кои факти от предмета на доказване се приемат за установени от съда. По този начин, изложеното в мотивите е съвсем недостатъчно и не дава възможност на въззивния съд да провери обосноваността на решаващите изводи на районния съд, и по същество води до липса на такива. Същевременно, допуснатото както в диспозитива на присъдата, така и в мотивите на съда смесване на съставите на престъпленията обида и клевета, отнесено към осъждането на подсъдимата единствено за обида (квалифицирана), прави обективно невъзможно да се разбере за какво престъпление е осъдена Б., респ. води до невъзможност за

въззивния съд да извърши дължимата проверка на контролирания съдебен акт.

В допълнение към посоченото следва да се отбележи, че първоинстанционният съд не е изложил и съображенията си досежно определяне на наказанието на подсъдимата Р.Б.. За наложеното наказание е налице противоречие между диспозитива на присъдата и мотивите към нея – докато в диспозитива е записано, че се налага наказание глоба в размер на 1000 лв. и обществено порицание чрез публикуване на присъдата в местния печат, то в мотивите е посочено като наложено само наказанието глоба.

Липсва в мотивите към присъдата и отговор на въпроса – с какви съображения е определено в размера на 1000 лева дължимото от подсъдимата обезщетение на частния тържител, за претърпените от него неимуществени вреди.

Гореобсъжданото води до съществено нарушение на процесуалните правила, което не може да бъде отстранено от настоящата въззивна инстанция, а това следва да бъде сторено при ново разглеждане на делото от друг състав на първоинстанционния съд. Противното би означавало страните да бъдат лишени от една инстанция по същество, с решението на която могат и следва да получат категоричен и непротиворечив отговор на въпросите, обсъждани при постановяване на присъдата.

Предвид характера на допуснатото в контролираната присъда съществено процесуално нарушение, настоящият състав на СОС не се занимава с оплакванията по същество на спора, изложени във въззивната жалба на подсъдимата Б., както и с изнесените такива в съдебно заседание.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 1, пр. 2 вр.чл. 335, ал. 2 от НПК, С. окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло присъда № 260006/02.02.2021 г., постановена по НЧХД № 198/2020 г. по описа на РС К..

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Районен съд гр.

К..

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____